

Емил Коралов

Сребърно гласче

На пъстроцветните поляни край новия стопански двор от три села за майски сбор се стичат радостни стопани: мъже, жени, момци засмени, девойки с празнични премени. И върху дъхаво сено край бистро пролетно поточе на бяло ленено платно трапеза дълга се източи. Блюда със вкусни гозби, пити пред всички гости се редят. В тавите баници навити с препечени кори хрущят... До майките рояк деца се трупат с весели лица. Наздравници – другар с другаря – издигат всички в надпревара... От все сърце се поздравяват, за празника си пожелават:

– Все тъй във дружба да живеем, във мир нивята си да сеем! И от земята златен плод да се роди за цял народ!

Задевки, смях, шеги игриви се леят в ручен звънливи... А пък от всички най-засмяна подтичва малката Люляна. Че дядо Стойко обеща: ако изпее песента, която много той обича, със розичка да я закичи и с хубав дар да я дари. Нали във джоба нещо скри...

И ето дядо беловлас високо извишава глас:

– Дочаках най-подире дните да видя всички ви честити. Затуй сега подред подканям девойките да ни попеят, в сърца ни сладък мед да влеят! Я първа внучката Люляна да звънне своето звънче!

Застана внучката пред всички и както църкат ластовички, закърши тъничко гласче. За песничката ѝ сребриста с похвала всеки я дари. И дядо ѝ я одобри – герданче лъскави мъниста на мъничката гушка блесна...

След нея сладки волни песни за слънчевия роден край, за хубавия месец май подеха всичките девойки. Една-едничка не запя девойка в блуза със везба, момата тъмнокоса Бойка. Усмихната си тя мълчи, свенливо святка със очи. Когато старецът я зърна, към нея живо се обърна:

– А ти, девойко мила, драга? И ти да пееш се полага!

Горещо всички я подканят, дори и малката Люляна. И най-подир и тя склони. Поруменяха две страни. Започна тихо тя сама. Запя и всичко занемя. Не беше пойна чучулига, а песента в прехлас издига... Не беше славей сладкогласен, а с нежния си глас прекрасен тя всичките сърца погали, най-свидните мечти разпали. И по зелената моравя по-сладостно цветята дъхат, по-нежно ветровете лъхат, по-волно облачето плава...

Едва затихна песента, и дружен шепот се подхвана:

– Коя е тя? Отде е тя?

А весел момък я задяна:

– Отде открадна туй канарче?

– Канарче... – посмути се Бойка.

– Не се шегувай, хей, другарче! Обърка милата девойка!

– Туй, дето в гърлото го криеш, та с песен ни сърцата пиеш...

Свенливо свежда тя главица. Сребреят малки обици. И нежно тая пойна птица поглеждат всичките момци. Ех, ти, вълшебнице девойко!

Едничък само дядо Стойко със белоснежната глава не казва никакви слова, похвални думи не изрече. А стана мълком и далече през нацфтелите морави към своето село се отправи. Когато дядото се върна, в ръцете му Люляна зърна надиплен на кравай колан, от нишки сребърни кован, със тънка сърмена обшивка и пафти – плетена отливка.

Пристъпи старецът унесен, на Бойка с радост го поднесе и тези думи той изрече:

– За теб коланът е наречен. Тъй пожела една старица. За приказ беше тя певица...

– Коя певица, мили дядо?

– Ех, беше тя във моята младост. От вашто село взех си дружка. Как пееше тя, мойта Ружка... При тежки грижи и беди пак дните наши услади... Във сетния си час помоли да дам колана на девойка, на най-добрата песнопойка. Изпълних Ружкината воля...

И на девойката избрана пристяга дядото колана. Като звезда заблестя, достоен бе за песента...

Тогаз отвърна тихо Бойка, добрата, милата девойка:

– Не, тоз колан не е за мен. Ще го понося някой ден, докле Люляна порасте и както трябва, се научи да пее, милото дете. Тогаз от мен ще го получи.

Люляна тъжно се обади:

– Не ще заслужи таз награда. Не ще пропея нивга, дядко, тъй както кака Бойка сладко.

– Ще можеш, миличка Люляна, и ще заслужиш ти колана! Тоз, дете мене ме научи, и тебе може да изучи.

– Но кой е, како Бойке, той? Учител ли? Каж ми кой?

Отвърна весело момата:

– Дари ме с тоя глас гората! Селото ни е всред гори, всред буки, дъбове клонати. Ни черна суша го мори, ни от пороища си пати, ни люта хала го грози. От белостволите брези весден ни пеят пойни птици – синигер, славей, гургулици... От малки слушаме ги ние. А песен приказна се крие и във потоците звънливи, и в бистри ручей пенливи... Научиха ни Те да пеем, със песни волни да живеем. А на цветенцета дъхът, на горските треви лъхът и въздухът прохладен, чист гласа ни правят мек, сребрист... Хей тая песен на гората ний носим скътана в сърцата...

В захлас я слушаше Люляна.

– Ала на нашата поляна не зеленят дървеса! Ни бук, ни бор, нито

бреза.

Но дядо внучката милува и с весел глас ѝ захортува:

– А малко ли сте тук деца, грижовни и с добри сърца! От всяко по едно дръвче – и всеки глас ще е звънче!

Подскокна малката Люляна:

– Аз още утре ще захвана! И всички дружки ще повикам. За всяка има ли мотика?

Така фиданка след фиданка садеше малката Люлянка...

И скоро нейното гласче надпя най-сладкото звънче...

КРАЙ

© Емил Коралов

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8914>]